

[Hans Hansen (Rørby).]

opgaven. Det offentlige byggeri er for dyrt og upraktisk og kontormæssigt, og det er dyrere end det private byggeri. Jeg håber, at der i udvalget bliver mulighed for at ændre forholdene i denne eller lignende retning; det er et spørgsmål, som nu er meget alvorligt. Jeg vil give tilslutning til en løsning af dette vigtige problem, et problem, der er vigtigere end næsten alle andre, vi har stået overfor.

Boye Meyer: Lovforslaget om leje er dels en kodifikation af den spredte og for almindelige mennesker meget vanskeligt tilgængelige lovgivning om benyttelse af husrum, dels en sammenarbejdning af de hidtil gældende to særlige sæt retsregler om opsigelse m. v. for henholdsvis nye og ældre ejendomme, det vil sige ejendomme, der er taget i brug før eller efter 1. september 1939. Kodifikationen vil derfor være at betragte som en højst påkrævet forbedring, ikke alene for befolkningen, da det jo for dennes vedkommende drejer sig om bestemmelser til regulering af et særdeles vigtigt livsbehov, men også for myndighederne, der skal håndhæve de gældende loves regler, og for domstolene, der skal fortolke lovbestemmelserne — opgaver der ikke altid har været så ligetil.

Den gennem praksis fæstnede fortolkning af tidligere lovgivning og den nu gennem dette lovforslag skabte klarhed i bestemmelser på de mange områder, som falder ind under en huslejelovgivning, må derfor betragtes som lovforslagets styrke og betegnes som et ikke uvæsentligt fremskridt. Man må imidlertid, selvom man anser lovforslaget for at være tilfredsstillende i lovteknisk henseende, ikke glemme, at denne kodificering i sig indebærer en vis fare, nemlig den, at man nu går over til at samle alle de bestemmelser, som hidtil har været gældende, og som har været af midlertidig karakter, i en permanent lovgivning. Jeg kan derfor give min fulde tilslutning til de af den ærede ordfører for venstre (Elgaard) vedrørende denne side af sagen fremsatte betragtninger, som gik ud på, at man burde dele loven i en permanent lov og i lovbestemmelser af mere midlertidig karakter.

Ifølge lovforslagets § 162 skal lovens gyldighed ganske vist ophøre med udgangen af marts måned 1951, men når loven engang er vedtaget, betyder denne bestemmelse sikkert ikke ret meget, og en fornyelse fremover vil uden tvivl finde sted. Det ville være for optimistisk at mene, at man, så-

ledes som boligsituationen i dag stiller sig, kan gøre sig nogetsomhelst håb om, at forholdene på boligmarkedet til den tid er af en sådan beskaffenhed, at der ikke alene er lejligheder nok, men endog flere lejligheder, end der er behov for. Men selv en udvikling i den retning vil jo ikke overflødig gøre en fortsat lovgivning, hvis lovgivningsmagten stadig ønsker at bevare et huslejestop på linie med det, der nu foreslås, og der stadig ingen udligning har fundet sted mellem lejen i de gamle og de nye ejendomme.

At de hidtidige bestemmelser har været af midlertidig karakter erkendes iøvrigt i bemærkningerne til lovforslaget, idet det her anføres, at der efter krigens udbrud i 1939 blev indført en række bestemmelser i lovgivningen af ekstraordinær og derfor også midlertidig karakter, ligesom det videre siges, at hovedpunktet i denne midlertidige lovgivning er de bestemmelser, som vedrører huslejestoppet. Man vil altså heraf se, at det er disse midlertidigt indførte bestemmelser, der nu agtes gjort permanente.

Om lovens enkelte bestemmelser skal i korthed bemærkes, at de i kapitlerne I—IX foretagne ændringer i hovedsagen kan betegnes som en lovfæstelse af hidtidig doms- og administrationspraksis eller som en afvikling af principielle tvivlsspørgsmål. Det samme kan siges om opsigelsesbestemmelserne i kapitel IX, hvor navnlig § 68, stk. 1, nr. 5, nu klart i en samlet bestemmelse fastslår forudsætningerne for en ejers ret til ved opsigelse af et lejemål at overtage en lejlighed i sin ejendom, medens den hidtidige hovedregel herom i de gamle loves § 56, stk. 1, nr. 6, var omarbejdet med så mange undtagelser fra undtagelserne, at disse faktisk var blevet hovedreglen.

Bestemmelserne i lovforslagets §§ 74—83, der omhandler ændringer af lejevilkårene, indeholder på flere punkter væsentlige afvigelser fra de hidtidige regler, som fandtes i den gamle lejelovs §§ 58 a—58 i, jfr. vedrørende forretningslokaler i den gamle lovs § 60. At nybyggeriet, boliger eller lokaler m. v., der ikke var eller har været udlejet den 1. september 1939, efter lovforslaget inddrages under den forudgående offentlige kontrol, er omtalt foran. Ændringer i bestående lejeforhold, der hidtil under iagttagelse af visse formforskrifter var frie, er nu også inddraget under forudgående kontrol, og dette må vistnok teknisk set betegnes som påkrævet for at forhindre omgæelser og konstruktioner, når et lejestop skal håndhæves.

Oprettelse af huslejenævn og huslejeråd